

Tóth Ágnes

Ha jön a nő

Ludek úr előtt szőke sör csillogott, fekete bajszán sörhab pihent, fényesen ragyogott a nyári nap, de mindezen szépségek ellenére ő savanyú képpel sóhajtozott.

– Nocsak, Ludek uram, milyen keserű halat fogott ki ma az élet vizéből? – kérdezte a halász, aki a kocsmáiban iszogatózott. – Látom, hogy az utóbbi időben megromlott a hangulata. Tán csak nem depressziós?

– Beteg a feleségem – mondta rekedten a kérdező, aztán kiitta a maradék sört a poharából. – De ne fájjon a feje miatt, elég, ha az enyém fáj – tette hozzá, és tovább üldögélt az üres poharat nézve.

A halászt furdalni kezdte a lelkiismeret, s vigasztalásul fizetett egy korsó sört Ludeknek.

Délután hat óra volt. Ludekné befejezte Gina művésznő körmeinek ápolását, és elköszönt. Néha kliensei otthonában is vállalt manikűrözést és pedikűrözést. Gyors léptekkel indult haza, hosszú fekete haja lobogott a szélben. Az arca kipirult. Pár férfi utána is fordult. A nő is észrevette, és keserűség szorította össze a torkát. Igen, keserűség, mert bár más férfiak megcsodálták szépséget, az ő ura egyre jobban hanyagolta őt. De majd megmondja a véleményét, csak érjen haza.

Ám a lakás üres volt, Ludek már megint késett. Az utóbbi fél évben sosem jött haza idejében a munkából, és ha hazaérkezett, mindig bűdös, sa-

vanyú sörszaga volt, sőt párszor kiábrándítóan részegen jött meg. Régebben már délután fél ötre hazaért. Együtt ebédeltek, és volt idejük egymásra is. Ludek büszke volt szépséges feleségére, aki tizenkét évvel fiatalabb volt nála. Szívesen sétált vele a főutcán, vitte el egy-egy kávézóba vagy étterembe, és élvezte, hogy a férfiak vágyakozva néznek a neje után.

Sajnos az utóbbi időben már nem sétálgatott vele, nem volt kedve, ereje semmihez. Amióta áttették egy másik munkafázisra, megkeseredett. Nemcsak kevesebb lett a fizetése, de sokat kellett cipekednie. Ötvenhárom évesen már nehezen bírta a dereka, a válla a tele ládák le- és felpakolását, az élelmiszerraktár feltöltését, ezért muszáj volt meginnia naponta egy-két sört vagy töményt, hogy oldja a fizikai és lelki fájdalmát.

A felesége próbálta megérteni. Tudta, nem könnyű a munkája, és 53 évesen új állást találni szinte lehetetlen. Emiatt mégsem kellene, hogy a kevés fizetés egy részét italra költse az ura. Ezt meg is mondta az embernek, amikor az este későn hazabillegett a kocsmából. Jól össze is veszteket, mert sem szép szó, sem erőszak, sem válással fenyegetés nem használt. Ludek továbbra is eljárt a kocsmába, és amikor már nem volt pénze italra, a kocsmasztalra borulva kezdte emlegetni és siratni szegény beteg, ágyhoz kötött nejét, mert tudta, hogy ilyenkor meg-

sajnálják, és többen is fizetnek neki egy-két italt.

Egy csütörtöki napon Ludekné a cipőüzletben összefutott egy volt osztálytársnőjével, aki nagy örömmel ölelte át.

– Jaj, de örülök, hogy meggyógyultál. A férjem találkozott a kocsmában az uraddal, aki mesélte, hogy súlyos, ágyban fekvő beteg vagy. Fizetett is szegénynek egy féldeci vodkát, hogy vigasztalódjon. Mondd, mi volt a bajod?

– Hááát, majd elmondom máskor, most rohannom kell – hebegte Ludekné, és a döbbenettől csak kapkodta a levegőt, miközben azt sem tudta, merre viszi a lába. „Szóval már temet is engem az a pernahajder. Na, várj csak, te nyomorult, majd adok én neked, hogy megemlegeted!” – morogta, és már tudta, mit fog tenni.

Eljött a péntek délután. Ilyenkor a szokásosnál is többen voltak a kocsmában, egyrészt hétvége, másrészt fizetésnap volt. Mindenki egyszerre beszélt, alig lehetett érteni egymás szavát, nagyokat röhögtek a trágár vicceken, óriási hangzavar volt, aztán hirtelen olyan csend lett, mint a templomban.

Az ivó ajtaján egy gyönyörű nő lépett be. Elegáns, azúrkék selyemruha simult karcsú testére, és jóval térd felett ért véget. Két hosszú, formás lába kék színű, túsarkú körömcipőbe volt bújtatva. Finom arcát vállig érő fekete haj keretezte. Ringó csípővel elsétált a Ludek úr asztalához, kicsit megállt, mélyen a férfi szemébe nézett, táskájából elővette a cigarettáját, vörös ajkai közé fogta, és tüzet kért. Kifújta a füstöt, bele egyenesen Ludek kigúvadt szemébe és eltátott szájába, aztán át-sétált a Ludek mellett lévő asztalhoz,

ahol a halász ült, és bűgő hangon megkérdezte:

– Uram, megengedi, hogy ide üljek?

Máris széket toltak alá. Még mindig néma csend volt. A jelenlévőkbe a meglepetés belefojtotta a szót. Ilyen nők nem térnek be lerobbant, harmadosztályú, büdös kiskocsmákba, lecsúszott piás pasasok közé. Ilyen nőket közelről nem lát az itteni emberfia, csak filmekben vagy drága éttermekben, vas-tag pénztárcájú, öltönyös üzletemberek oldalán. A férfiak nem tudták, hogyan viselkedjenek és mit mondjanak a nő társaságában. Félték, hogy ha bármit is tesznek, elijesztik. Márpedig azt a legkevésbé sem szerették volna. Végül Miranda, a pultosnő mentette meg a helyzetet.

– Mit fogyaszt, hölgyem? – kérdezte.

– Egy kólát kérek és fél deci rumot – válaszolta nő, és mélyen Ludek úr szemébe nézett, aki a vele szemben levő asztalnál ült több szőrös, mosdatlan alakkal.

Ludek se köpni, se nyelni nem tudott. „Uramatyám – gondolta –, jó nagy szarban vagyok. Csak el ne árulja az asszony, hogy én vagyok az ura, mert akkor lebukok, és szétverik a ké-pemet.”

Ludekné látta a rémületet a férje szemében, és roppantul élvezte. Beleöntötte a kólába a rumot, megemelte a poharát, hófehér mosollyal biccentett a társaság felé:

– Egészségükre, uraim! – mondta bűgő hangján, és ivott.

– Egészségünkre! – mondták kórusban a többiek, és ők is ittak. Páran próbálták eltartani a kisujjukat a poharuktól, hogy jobb benyomást keltsenek.

– Nagyon szép idő van. Imádom a nyarat – búgta a nő. – Szeretek a nap-

sütötte folyóparton üldögelni és nézni, ahogy csillog a víz, mintha millió kis gyémántkristályból lenne, és látom néha, hogy a ficáncoló halak apró ezüst karikákat kavarnak a víz színén. Néha bedobok pár kavicsot a folyóba, hogy ugyanolyan ezüstgyűrűk rezegjenek a vízben, és a gyerekkoromra gondolok, amikor apámmal együtt halásztunk a hetes gátnál. Milyen szép is volt... Ma is kint ültem a parton, aztán elindultam hazafelé, és megláttam ezt a kedves kis kocsmát. Arra gondoltam, jólesne egy kóla rummal. És lám, már iszom is. Gondolom, önök is így vannak vele. Csak megkívánnak egy korsó sört, bejönnek ide, és már isszák is. Hát nem csodálatos?

Nos, ez volt az a pillanat, ami megtörte csendet, feloldotta a gátlásokat, és elindította a társalgást. A halász valószínűleg el volt ragadtatva.

– Asszonyom, maga egy angyal, ilyen szépen még én magam sem tudnám megfogalmazni a folyó és a halak iránti szeretetemet, pedig halász vagyok magam is és az egész családom – lelkendezett.

És ezek után folyt a sör meg a társalgás vagy félórát. Akkor a nő átnézett Ludekhez, aki igen mámorosan tekintgetett vissza, és időnként nagyokat csuklott.

– Fogja be az orrát uram, emelje magasra a bal karját, és számoljon el tízig, meglátja, elmúlik azonnal az a csúnya csuklás – mondta neki a nő.

És Ludek azonnal szót fogadott, és csodák csodája, elmúlt a csuklása.

– Mondja, hölgyem, miért éppen ebbe a lerobbant kocsmába jött kólát inni rummal, amikor sok szép elegáns bár van a városban? – kérdezte a halász, miután bátorságot öntött magába

egy pohárból. – Csak azért kérdem, mert magácska nem illik ide.

– Útinaplót és jegyzeteket írok a város kocsmáiról, embereiről egy magazinnak. Ez az ivó nagyon megfogott. Barátságos, és a törzsvendégek olyanok, mint egy nagy család. Szempont az is, mennyire italbíró egy ember. Megállja-e, hogy ne igya el teljesen az eszét? Hogy idejében abbahagyja az italozást. Alkoholista-e vagy csak magányos és társaságra meg egy sörre vágyik? Netán esztelenül vedelő, teljesen lezüllött egyén? És vajon mi sodorta a társadalom peremére? Ön például miért jár ide?

– Mert szeretem a sört, és itt a legolcsóbb. Nem tagadom, hogy szegény halász vagyok, és mivel meghalt a nejem, sokat ülök itt, mert másképp nagyon egyedül vagyok. Otthon is, a vízparton is. Ha van fogás, a halak felét eladom, lesz belőlük egy kis bevételem, és abból megiszok egy-két sört. Ha semmi sem akad a horogra, akkor meg kevesebbet piállok. Nyugodtan megírhatja.

– És az a szakállas, rongyos alak ott a sarokban, miért jár ide?

– Mert neki elment a hangja. Tudja, ő egy elég híres tenor volt. Külföldön is fellépett. Aztán kampec lett a karrierjének. Talán ő a legnagyobb alkoholista itt. Nem bír ki ital nélkül egy napot sem. Már mindenét eladta, lassan hajléktalanná válik.

– És ez a fekete bajszos, jóképű férfi itt velünk szemben, miért jár ide? És miért olyan savanyú az ábrázata?

– Ő Ludek úr, bánatában iszik, mert nagyon beteg a felesége. Fizetünk is neki néha, hogy jobban oldódjon, és könnyebben viselje a gondokat.

– Nahát, mennyi szomorú sorsú ember – mondta a nő, majd átkiáltott a

férje asztalához. – Ludek úr! Hallom, hogy nagyon beteg a felesége! Nem gondolja, hogy mellette kéne lennie és nem a kocsmában? Az ital nem old meg semmit, csak pár pillanatra. Attól még nem gyógyul meg a neje, ha itt vedeli a sört. Átmegegyek megvigasztalni Ludek urat – mondta már a halásznak, és áttelepedett a férje asztalához.

Az ivó elcsendesedett. Lélegzet-visszafojtva figyelték a nőt.

Ludek lesütött szemmel ült, szaporán lélegzett, és égett a füle. Az asszony rátette a kezét a férje kezére.

– Figyeljen ide, uram! Menjen haza az asszonyához. Ápolja, beszélgessen vele, biztassa, hogy meg fog gyógyulni! Vigyen neki virágot, apró ajándékot. Mosolyogjon rá, ölelje át. Tudja maga, mennyire gyógyít egy jó szó, egy ölelés, egy örömteli mosoly? A statisztikák szerint sokan felépültek tőle. Vagy el akarja veszíteni az asszonyt? Mert meglehet, hogy egy napon, mire hazamegy a kocsmából, már senki sem fogja várni. És akkor lesz csak igazán magányos, savanyú és boldogtalan. Mert most még csak képzeli, hogy az.

Ludek zavartan állt fel.

– Igaza van hölgyem, köszönöm, hogy felnyitotta a szemem. Boldog lehet az a férfi, aki társának mondhatja önt. A viszontlátásra – suttogta, és kezét csókolt a nőnek, intett az ismerősöknek is, és távozott.

Ebben a pillanatban mindenki taposni kezdett. A nő nevetett, aztán visz-

szült a halász mellé, megitta a rumos kóláját, aztán ő is búcsúzott.

– Uraim, sajnos mennem kell, mert várnak. Meg kell írnom a cikket. Köszönöm a kedvességüket. Talán még benézek jövő pénteken is önökhöz. – Azzal kipp-kopp, kipp-kopp, apró léptekkel távozott, csak az egzotikus parfümillata maradt az ivóban.

Teltek a napok, és a pultosnő észrevette, hogy az eddig elhanyagolt külsejű törzsvendégek kezdenek napról napra civilizáltabbá válni. Szinte mindegyikük megváltozott. Alig ismert rá egyikre-másikra, amikor megnyiratkozva, borotválkozva, megmosakodva, tiszta ruhában jelentek meg az ivóban. Még a kocsmá szaga is megváltozott, mert kevesebben ittak sört, és többen rendeltek rumot kólával.

– Tiszta örület, mi minden meg nem történik, ha jön a „nő”! – konstata Miranda, és belülről nevetés csiklandozta.

A következő hét péntekén, öt óra tájban a törzsvendégek a kocsmá ajtaját lesték titokban, de hiába, mert a nő nem lépett be rajta, és az elkövetkező napokon sem. Sőt, örökre elmaradt. És többé Ludek urat sem látták a kocsmában. Eltűnt ő is, mint a kámfor.

Igaz, a fuvaros említette egyszer, hogy látta Ludeket a szép hölgygel sétálni a Körös-parton, még csókolóztak is, de ezt senki sem hitte el.

Tanulmány a Bontáshoz III., 2009

Nincs megállás

Az írógép billentyűin néha megálltak az ujjaim, és az ablakon kinézve el-elmerengtem. Álmodozásomból a kollégák zökkentettek ki.

– Halló, ébredés! Menj ki a kávézóba, mert keres egy olvasó!

Kikászálódttam az íróasztal mögül, és arra gondoltam, hogy legalább iszom egy kávé, amikor hirtelen rám rikoltott egy magas és inas öregasszony.

– Maga a szociális rovat szerkesztője?

– Igen – feleltem kissé idegesen, és hátrálni kezdtem, mert a néne egy hatalmas rozsdás harapófogót kapott elő viharvert krokodilbőr táskájából, és magasra emelve hadonászott velem, közben fenyegetően közeledett felém.

– Látja maga ezt a fogót? – kiabálta a feje felett rázva a szerszámot. Amikor már azt hittem, hogy lesújt rám, megállt, és azt mondta: – Úgy tudja meg, hogy én minden áldott nap ezzel járok haza, mert az a rohadék fuvaros szomszédom állandóan bedrótozza a kaput, hogy ne tudjak bemenni, és én ezzel a harapófogóval vágom el minden alkalommal azt az átkozott drótot! Ki akar túrni az ott-honomból. Pályázik a lakásomra. A küszöbömre önti a szemetet. Minden nap az ablakom alá hugyozik, a virágaim már mind kiégtek. Jól tudja, nincs, aki megvédjen. Magányos öregasszony vagyok. Segítségül hívtam a körzeti rendőrt, az be is ment a fuvaroshoz, hogy beszéljen a fejével, aztán részegen jött ki tőle, mert az leitatta. Még össze is tegeződtek. Hát ki véd meg engem tőle, tessék mondani?

Az ügyet végül sikerült megoldanom. Feladtunk a nénivel egy apróhirdetést a következő szöveggel: „Kertes udvarban álló kétszobás magánházamat elcserélném egy garzonra.” Öten jelentkeztek. Kiválasztottam azt a házaspárt, amelyben az ember egy tagbaszakadt asztalos volt, az asszony meg egy nagyszájú szakácsné, és rávettem az öregasszonyt, hogy velük cseréljen. Meg is egyeztek. A mamának központi fűtéses, hideg-meleg vizes kis panelotthona lett, és a különbözetből egy kis pénzmagja, ami a nyugdíjával együtt elég lesz neki élete végéig, az asztalos meg berendezett a színben egy műhelyt magának, és kiváltotta az iparendélyt. A fuvaros azóta úgy lapul, mint szar a fűben, mert fél ujjat húzni a melákkal és a nagyszájú asszonysággal.

A szociális esetek közül az öregeket és a gyerekeket karoltam fel legszívesebben, mert ők voltak a legkiszolgáltatottabbak. Eszembe jutott a 80 éves, hallássérült Jolánka néni, ahogy görnyedten ült a kórházi ágyon, és egy tenyérnyi ép hely sem volt rajta, annyira össze volt verve.

– Meg akartak ölni a lakásomért – panaszkolta. – Összekötöztek, tapostak, ütöttek, fojtogattak. Rúgták az oldalamat, a hasamat, meg ahol értek. Eltörték a bordáimat. A férjem azzal a kemény fejével befejelt az arcomba. Eltört az orrom, az állkapcsom, bedagadt a szemem. Alig bírok még most is beszélni, úgy fáj. Meg akart az uram ölni a szeretőjével együtt, aki három évvel fiatalabb nálam. Hetvenhét éves.

És hogy nyalják-falják egymást. Akkor hozta a lakásba az ember, amikor Szilágy megyében voltam a lányomnál. Azóta nem megy el az a nő. Ha nem dugom el az ételt, amit magamnak főzök, akkor egy marék sót vagy mosóport szórnak bele, hogy ne tudjam megenni. Istenem, hova jutottam öregségemre! Tudja, ha a szomszédok nem jönnek át a nagy ordítózásra, már meghaltam volna. Ők hívták ki a mentőt is. Most a drága doktor úr látéletet készített, és felvette a kapcsolatot a törvényszékkal. Várom a tárgyalást. Remélem, a két gonosz megkapja méltó büntetését, és nyugtom lesz. Várjon, kedveském, ne menjen még el! – kiáltott utánam. – Van nálam egy kis eldugott pénz a nyugdíjamból. Mennyiért ír ki engem az újságba?

Szomorú, gondoltam. Az emberekbe beidegződött a múlt.

Bizony nagyon sok olyan idős emberrel találkoztam, akinek a lakására pályáztak a rokonok, ismerősök vagy idegenek. Eltartási szerződést kötöttek velük, aztán magukra hagyták az idős, beteg embereket, nem adtak enni nekik, vagy nem hívtak orvost, ha megbetegedtek, hadd patkoljanak el minél hamarabb, hogy megkaparinthassák a javaikat.

Az egyik vidéki öregotthonban tett látogatásom során panaszkodtak a bentlakók, hogy megverik őket, nem kísérik ki a gyenge, reszketeg öregeket a vécére, és mivel kevés az ágytál, sokszor kénytelenek egy-egy kéznél levő cipősdobozba vagy valamilyen más edénybe elvégezni a szükségüket.

A múlt rendszerben a vezetőség évekig nem jelentette be azoknak az öregeknek a halálát, akiknek nem voltak hozzátartozóik, hogy továbbra is fel-

vehessék a nyugdíjukat. És egyre több disznóság derült ki a rendszerváltás után. Le is váltották minden szociális intézmény vezetőjét, de furcsa módon többségük megúsza büntetés nélkül az elkövetett csálásokat, visszaéléseket. Tagadtak mindent, azt állítva, hogy az öregek szenilisek, nem tudják, mit beszélnek, és összevissza hazudnak. Én pedig, mint egy árva fecske, csak csapkodtam a szárnyammal (tollammal), és ha nyarat nem is tudtam csinálni, de megpróbáltam némi fényt csiholni a szociális sötétségben. Ökölbe szorult a kezem és sajgott a szívem a sok kihasznált, kisémmizett, lecsúszott ember és éhező gyerek láttán.

Mivel minden egyes ember története és sorsa kuriózum volt a maga nemében, kitaláltam egy új rovatot, *Sorsok dióhéjban* címmel, s megírtam a legérdekesebb sztorikat. Volt ebben éhező cigány közösség, melynek tagjai kiásták és megették a szomszédjuk döglött lovát, aztán mind a járványkórházban kötöttek ki. Alkoholista apa, aki teherbe ejtette a lányát. Fagyhalt halt hajléktalan, aki pár éve még rangos polgára volt a városnak. Idős házaspár, amely nem tudott megélni a nyugdíjából, ezért közös elhatározással egyszerre lettek öngyilkosok. Középkorú férfi, aki kétnaponta jött be hozzám a szerkesztőségbe könyörögni, hogy segítsünk kiszedteni a fogtömését, mert lehallgatókészülék van benne, de senki nem hiszi el. (Őt elvittem egy fogorvos ismerősömhöz, akivel megbeszéltem, hogy tegyen úgy, mintha tényleg poloska lenne a tömésben, és miután kiszedte, adjon egy kalapácsot a pasinak, hogy törje azt össze. Így remélhetőleg megszabadul a rögeszméjétől, mi pedig tőle.

Miután megtörtént a dolog, a férfi teljesen megnyugodott. Amikor egy év múlva találkoztam vele, meg volt hívva, ki volt simulva az arca, és büszkén mutatta meg az unokája fényképét, aztán hálásan csókolt nekem kezét.)

De voltak más esetek is. Például síró bácsika, aki azzal gyanúsította a menyét, hogy mérgezi őt. Bolond nagytata, aki vonatokat irányított, és egy egész utcát terrorizált. Szélhámos nő, aki idős embereket lopott meg, fondorlattal csalva ki a temetésükre összekuporgatott pénzüket. Aztán volt egy tolókkocsis fiatal lány, akinek a szülei meghaltak, a rokonai pedig bedugták szegényt egy intézetbe, és elfoglalták a lakását. Az ő esetében a drága jó Zita nővér lépett közbe és mentette ki a kislányt a hiénák karmaiból. Sokszor hívott magával Zita nővér, ha egy-egy súlyos szociális helyzetben lévő családnak vitt segélycsomagot, amelyet a mallersdorfi ferences rendtársai küldtek. És én meg is írtam a legérdekesebb eseteket. A cikkek nem maradtak hatás nélkül, ezért egyre többen kerestek fel segítséget remélve.

Így történt ez egy csütörtöki napon is. Már éppen készültem hazamenni, amikor bekopogott hozzám egy idős asszony.

– Aranyoskám, segítsen rajtam – sírta el magát, és egy szakadt zseb-kendővel törölgette kisírt szemét. – Nincs nekem semmilyen jövedelmem. Szégyenszemre koldulni szoktam.

– Nincs a néninek nyugdíja?

– Nem kapok nyugdíjat, sem szociális segílyt, sem ingyen ebédet, mert nincsenek irataim. Pedig egykor neves sportoló voltam, balkáni magasugró-bajnok. Így ismert meg és szeretett belém a város akkori párttitkára, fe-

leségül is vett. Aztán egy szilveszteri összejövetelen, ahol együtt volt a megye összes román pártfejeese, én éjfélkor felálltam az asztaltól, és elénekeltam a magyar himnuszt. Na, attól kezdve el lett vágva a karrierem. Az uramat kényszerítették, hogy váljon el tőlem, a munkakönyvembe beírták a „piros betűt”, és többé sehoh nem tudtam elhelyezkedni. A gyereket elvette tőlem a férjem, és Bukarestbe költöztek. És most, istenem, uram, amikor már szép felnőtt férfi lett a fiam, a forradalom második napján lelőtték az utcán, így a menyem és két kis unokám árván maradt, nekem meg nincs képem, hogy a nyakukra menjek, hogy né, itt a nagymama, adjatok egy darab kenyeret. Könyörögve kérem hát a kedves újságírónt, írja meg az én történetemet is a *Sorsok dióhéjban* című rovatában, hátha az emberek gyűjtenek majd nekem is egy kis ételmezt vagy ruhaneműt, esetleg egy használt televíziót, hogy a bánatomat egy kis szórakozással el tudjam ütni. Kérem hát szépen, ha istent ismer, segítsen rajtam valahogy, és írja meg a címemet is, hátha hoznak nekem valamit.

Segítettem. Iratot, szociális segílyt és ingyen ebédet intéztem a néninek, aztán írtam róla egy cikket. Ami ezután történt, azt nem teszem az ablakba!

Pályám során először történt meg, hogy magamra zúdítottam jó pár olvasó haragját. Szinte megőrjítettek a felháborodott telefonálók, és elleptek a dorgáló levelek, amelyekben az állt, hogy hogyan lehet ilyen szemenszedett hazugságot leírni. Tudjam meg, hogy ők évtizedek óta ismerik ezt az öregasszonyt, aki soha nem volt Balkán-bajnok, férje sem volt, mert egész életében egy repedsarkú, bűdös

k. volt, soha nem dolgozott, ezért nincs nyugdíja, és gyerekei sem voltak soha. Az iratait akkor vesztette el, amikor berúgott, mert állandóan részeg, vén alkoholistákkal züllik. Sokszor fekszik az utcán a saját piszkában – folytatta a telefonáló –, és ha most elmegyek hozzá, akkor megnézhetem a saját szememmel, hogy a vén hazudozó az ürülékében fekszik részegen.

Megnéztem. Nem volt kellemes látvány. Teremtő atyám – gondoltam –, még jó, hogy nem írtam meg azt is, hogy az öreglány a doftanai börtönben született, ahonnan egy cipősdobozban csempészték ki, és így maradt életben.

Ez az eset nagy óvatosságra intett.

(Részlet a *Pokol az emeleten* című publicisztikai regényből)

Tanulmány a Bontáshoz IX., 2013